

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Îmblânzirea tigrului

EDIȚIE REVIZUITĂ

Această carte prezintă mărturia lui Tony Antony, relatată într-un mod de-a dreptul cutremurător. Având în vedere că unele situații prezentate ar fi putut aduce atingere autorului, familiei sale și persoanelor cu care acesta a venit la un moment dat în contact, numele anumitor personaje, locuri sau instituții au fost modificate, precum și detalii și dialoguri ale unor conversații.

Volumul de față este o revizuire a cărții cu același titlu, apărută anterior la editura Scriptum. Spre deosebire de cea dintâi ediție, aceasta aduce un plus de informație, la care autorul a avut acces doar ulterior, după moartea tatălui său, când a avut prilejul să se apropie mai mult de mama lui și de la care a aflat detalii importante cu privire la trecutul familiei sale.

Autorul susține autenticitatea relatării, punând la dispoziția celor interesați documente oficiale, referințe, filmări și site-uri web, menționate la sfârșitul cărții, dar care nu au putut fi introduse în această ediție tipărită.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANTHONY, TONY

Îmblânzirea tigrlului / Tony Anthony. - Oradea: Scriptum, 2017

ISBN 978-606-8712-36-9

Îmblânzirea Figrului

*O remarcabilă poveste adevărată
a unui campion mondial de Kung Fu*

DIN ADÂNCURILE IADULUI
PE ÎNĂLȚIMILE GLORIEI

EDIȚIE REVIZUITĂ

Tony Anthony

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.K. under the title
Taming The Tiger
by Tony Anthony
ISBN 978-1-910848-00-5
Copyright © 2015 by Tony Anthony
Published by arrangement with New Wine Press,
RoperPenberthy Publishing Ltd

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Îmblânzirea tigrului
de Tony Anthony

© 2017 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
A doua ediție în limba română. Ediție revizuită și adăugită.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-36-9

Tiparul executat în U.E.

Dedicație

Dedic această carte lui Michael Wright, care m-a chemat din pustie și continuă să-i cheme și pe alții.

Îmblânzirea tigrului, învingerea dragonului.

(PROVERB CHINEZESC)

Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile...

(APOCALIPSA 20:1-3)

Mulțumiri

Le mulțumesc în mod deosebit tuturor celor care au făcut posibilă realizarea acestei cărți.

Îi mulțumesc lui Richard Roper de la New Wine Press pentru entuziasmul, curajul și credința de care a dat dovadă în publicarea acestei ediții revizuite a mărturiei mele. Mulțumesc, Richard, pentru că ai acceptat acest proiect și pentru că l-ai dus la bun sfârșit. Această ediție nu ar fi fost posibilă fără dedicarea și profesionalismul editorului meu, John Petley, care a muncit din greu pentru concretizarea acestei ediții revizuite.

Publicarea inițială a poveștii mele s-a datorat în mare măsură devotamentului coautorului meu, Angela Little, care a asamblat întreaga narațiune. Îți mulțumesc pentru că ai înțeles cine eram. Îți mulțumesc pentru că ai înțeles cine am devenit.

Mulțumiri speciale se îndreaptă spre Malcolm Down pentru prima publicare a cărții *Îmblânzirea tigrului*. De asemenea le mulțumesc lui Ian Bruce, Laura și Trevor Barnett, Mei Lei și Robert Quay, Tim Pearson, Jane, Martin și Ryan Maze, și atâtor alți prieteni din toată lumea care au citit manuscrisul și m-au ajutat în munca de cercetare și cea administrativă.

Îmi cer scuze tuturor celorlalți prieteni care au fost alături de mine în această călătorie extraordinară, dar pe care n-am cum să-i amintesc

TONY ANTHONY

pe toți fiindcă sunt prea numeroși, dar aprecierea mea se îndreaptă și spre ei.

În mod deosebit, doresc că îi mulțumesc soției mele, Sara. Ea este prietenul meu cel mai bun, un încurajator devotat și criticul cel mai de încredere. Cu un zâmbet, ea aduce echilibru într-o lucrare cu adânci satisfacții, deși uneori epuizantă din punct de vedere emoțional. Și fiilor mei, Ethan și Jacob, care spun: „Tati, ne e tare dor de tine când nu ești aici“, și care-mi amintesc atunci când ajung acasă că tăticii există pentru a se juca împreună cu copiii lor, a le spune povești, a-i săruta și a-i îmbrățișa. Îi mulțumesc și soacrei mele, Barbara Coleman, pentru că ne-a ajutat să ne păstrăm familia unită în multele ocazii în care eu sunt plecat în misiune.

În sfârșit, îți mulțumesc ție, cititorule. Îți mulțumesc că îți faci timp pentru a citi povestea mea.

Tony Anthony

Capitolul 1

Shane D'Souza era aproape de nerecunoscut. Gardienii i-au luat trupul ciopârțit de pe pardoseala celulei și l-au așezat pe o targă murdară. Fusese bătut, lovit, tăiat, violat și distrus în toate privințele. Bălți de sânge formau pete mari, de un roșu întunecat pe pardoseala rece de beton. Urma mutilării șerpuia pe coridorul întunecat în timp ce-l duceau la spitalul închisorii. Micul grup de bărbați s-a dat înapoi. Cu toții știam cine era vinovat de atacarea acestui tânăr din Sri Lanka. Nimeni n-a spus un cuvânt. Autorităților nu le păsa. Era un condamnat mai puțin – *fylakismenos*, cum ne numeau ei – în aripa B. Curând, un altul urma să-i ia locul. Nu va fi nici o anchetă și nici o pedeapsă pentru atacator. Nici o dreptate pentru prietenul meu.

Era doar o nouă zi în închisoarea centrală din Nicosia. Noi eram ucigași, traficanți de droguri, gangsteri, pedofili, hoți, violatori, teroriști și șarlatani: o gloată mizerabilă de depravare umană; cei mai răi dintre cei mai răi și cei fără niciun noroc, aruncați împreună într-o groapă puturoasă care era închisoarea cipriotă.

Erau multe reguli, însă nu cele stabilite de autorități se aplicau. Fiecare trăiam după un cod al violenței, necesar pentru propria supraviețuire. Trebuia tot timpul să-ți păzești spatele. Fiecare om era pe cont propriu și de multe ori se vărsa sânge chiar și de dragul distracției. Totuși, era un fel de alianță între mine și Shane. Când

TONY ANTHONY

am văzut ce s-a întâmplat, în mine s-a declanșat o ură întunecată și periculoasă.

Câțiva deținuți din închisoare, dintre cei mai violenți, erau porecliți Al Capone sau „Alcaponey“. Acel Alcaponey, care mi-a atacat cu brutalitate prietenul, era un tip îngrozitor. Nimeni nu-i știa numele adevărat. Era unul dintre bolnavii mintali, un criminal nebun. Tribunalele nu se încurcau cu azilele; își abandonau nebunii, aruncându-i alături de noi toți. Ei își făceau propria lege. Alcaponey era unul dintre cei mai răi; un cipriot barbar, un singuratic care abia dacă-și vorbea propria limbă. Fiind închis pentru crimă și violuri multiple, era un psihopat de gradul întâi. În timp ce majoritatea dintre noi ne petrecream timpul cu consumul de droguri, cu furturi minore (în special țigări și ciocolată, care erau monedele principale de schimb) și ocazional cu arte și meserii, Alcaponey își petrecea zilele mutilându-i și violându-i pe ceilalți condamnați. Era un condamnat pe viață care-și făcuse o misiune din a ne face tuturor viața un iad.

În ziua în care Shane a fost brutalizat, am jurat că-l voi răzbuna. Alcaponey era cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Ridica greutate și brațele lui era la fel de groase ca și coapsele mele, dar știam că-l puteam învinge. Știam că-l puteam ucide cu mâinile goale și-l puteam face să sufere pentru fiecare lovitură, fiecare mârșăvie, fiecare strop din sângele lui Shane.

În zilele care au urmat, a fost o anticipare tăcută în atmosfera închisorii. Fiecare știa că-l urmăresc pe Alcaponey și că întâlnirea nu va fi prea plăcută. Eu așteptam doar momentul potrivit. Au trecut aproape două săptămâni și în fiecare zi mânia mea a crescut tot mai mult, la fel ambiția mea de a-l face să sufere. Era prea puțin dacă-l omoram. Voiam să-l fac să cerșească îndurare, înainte să-l eliberez demonilor lui. Eram campion mondial de Kung Fu și puteam să-l despic în două și să-l fac bucățele. Puteam s-o fac cu ușurință, cu mâinile goale, însă în acele zile am purtat de multe ori un cuțit. Majoritatea deținuților aveau așa ceva. Le confecționam din lamele de ras și le ascundeam sub limbă sau în alt loc în care nu puteau fi ușor depistate. Nu că le-ar fi păsat prea mult gardienilor. Unii își găseau o plăcere sadică în acest lucru. Alții se făceau că nu văd. Ce le păsa lor dacă un condamnat era violat sau tăiat cu o lamă la gât?

Îmblânzirea tigrlui

Gammodi bastardos! Dintr-odată, am fost trântit de perete, în timp ce țipătul lui Alcaponey se auzea cu ecou în coridorul întunecat și dezolant. Eram mândros pe mine însumi pentru că fusesem surprins cu garda jos, însă adrenalina îmi pompa prin vene. În sfârșit, sosise confruntarea mea cu demonul.

Duhoarea respirației lui era îngrozitoare în timp ce mă strivea cu toată greutatea trupului său imens, împingându-se în mine cu nasul lui proptit în al meu. I-am simțit lama ascuțită la gât, așteptând să-mi taie jugulara. Îndată i-am prins fața unsuroasă cu mâna mea stângă liberă, cu degetul mare pe ochiul lui, gata să i-l scot din orbită. Ne-am zbătut în timp ce-mi calculam fiecare mișcare. Știam că puteam să primesc o tăietură mortală, dar nu-mi păsa. Nimic nu mai conta. Puteam să mor, dar îl ucideam eu mai întâi.

Îi voiam sângele. Puteam să-i scot cu ușurință un ochi înaintea să-i smulg urechea cu dinții. Furia clocotea în mine, însă dintr-odată a intervenit altceva. În toiul acelor fracțiuni de secundă mi-am dat seama în mod ciudat de-o bătălie care se dădea mult mai adânc în interiorul meu. Avea puțin de a face cu Alcaponey. Această bătălie era numai a mea. Era ca și cum în mine s-ar fi trezit o nouă conștiință, ce-mi slăbea instinctele înrădăcinate ce mă făceau să fiu luptătorul care eram. În timp ce mă luptam să mă concentrez asupra urechii lui Alcaponey, în minte mi-a apărut imaginea a ceva ce citisem chiar în acea dimineață. Un om fusese arestat pe nedrept, iar prietenul lui îl apăra, tăind urechea slujitorului celui care-l acuza. Urechea lui Alcaponey era la câțiva centimetri de gura mea. *Haide, Tony, mușcă. Ești rapid, poți s-o faci, îmi spunea vocea instinctului meu. Nu, stai... toți cei care ridică sabia, vor fi răpuși de sabie. De unde venea asta? Hai, băiete, fă-o odată! Ce mai aștepti?*

În timp ce conflictul interior era în toi, am simțit mâna liberă a lui Alcaponey prinzându-mă de abdomen. Rânjetul lui diabolic îi dezvelea dinții ruți și stricați, în timp ce degetele mele se adânceau în fața lui, întinzându-i și sfâșiindu-i pielea tare. Apoi, iar am auzit vocea. *Haide, o să-l lași să te taie și să te violeze ca pe Shane?*

Ce mă oprea? Nu știam. Țineam bestia strâns, în timp ce corpul lui mă blocase de perete, însă ceva mă oprea să fac următoarea mișcare. Cele două voci din interiorul meu s-au luptat cât timp un strop de

TONY ANTHONY

transpirație s-a rostogolit pe fața lui Alcaponey, însă timpul părea să se fi oprit în loc. Era o dezbatere care cuprindea întreaga mea viață, ca o provocare a înseși esenței mele, esența a ceea ce eram, a ceea ce devenisem.

Știam care voce trebuia să câștige. Însă ce avea să se întâmple după aceea? Puteam eu să-l las să mă mutilizeze ca și pe prietenul meu? Sau oare chiar puteam să am încredere cu adevărat în această nouă conștiință, această nouă voce care părea atât de hotărâtă, atât de sigură? Brusc, mi-au ieșit niște cuvinte pe gură. Erau calme, clare și cu autoritate. Alcaponey vorbea doar grecește, dar, în suprarealismul scenei, eu am vorbit în engleză. În timp ce spuneam acele cuvinte, i-am dat drumul și am așteptat.

În următoarea fracțiune de secundă am simțit greutatea unui șoc străbătând corpul lui Alcaponey. A tremurat și pielea umedă i s-a făcut ca de găină. Ochii lui întunecoși mă priveau cu teroare și m-am pregătit pentru asalt. Dintr-odată, corpul meu a săltat, în timp ce el își slăbea prinsoarea. Am stat, la câțiva centimetri unul de altul, privindu-ne cu ochii pironiți. Apoi, cât ai clipi din ochi, s-a întors și-a fugit. Era ca un om posedat, fugind cu mâinile ținându-se de cap. Urletul lui, care-ți îngheța sângele-n vine, se lovea de pereții de beton în timp ce-l priveam cum dispare în întuneric.

Mi-am dus mâna la gât și mi-am luat lama de pe piele. Nu lăsase nicio urmă.

Capitolul 2

In anul 1975, când aveam doar patru ani, viața mea a luat o direcție neașteptată. Pe vremea aceea, locuiam împreună cu părinții mei la Londra. Foarte rar venea cineva în casa noastră, așa că atunci când am auzit soneria, m-am oprit emoționat în capul scărilor încercând să îl zăresc pe vizitator. Tatăl meu a deschis ușa, și un bărbat pe care nu-l văzusem niciodată a intrat în sufragerie. Străinul era chinez, ca și mama mea. M-am aplecat să arunc o privire prin ușa întredeschisă. Vorbeau atât de încet, încât nu puteam auzi ce discutau. Din ascunzătoarea mea puteam să văd fața străinului. Avea o față fioroasă.

— Intră, Tony, m-a speriat vocea mamei mele.

Fiind atent să nu privesc direct spre acel bărbat, am trecut repede pe lângă el și am încercat să mă ascund în spatele picioarelor tatălui meu. Mama și-a întins mâinile și m-a tras înspre ea. Nu știam ce să fac. M-am uitat la tata, însă el se uita fix la șemineu. Clikea des, de parcă îi intrase ceva în ochi.

Dintr-o dată, străinul m-a apucat de încheietura mâinii. Tresărind, am încercat să scap, însă el mă ținea și mai strâns și mama mi-a aruncat acea privire care-mi spunea să mă liniștesc. I-a dat străinului o geantă mică și, înainte să-mi dau seama, eram afară, mergând pe cărarea din grădină, îndepărtându-ne tot mai mult de părinții mei.

Nu-mi amintesc prea multe despre călătorie. Străinul nu mi-a

TONY ANTHONY

spus nimic. Nu știam unde mă duce. Când m-am trezit la aeroport, am început să tremur de emoție și frică. Aceasta putea fi o aventură fantastică, însă nu, ceva nu era deloc în regulă. În timp ce urcam în avion, străinul a rămas mut. Pe măsură ce trecea timpul, teama mea a crescut tot mai mult. Părea că acel zbor nu se mai termina. Mama și tata urmau să vină și ei, mă gândeam, și vom merge din nou acasă. Totul va fi bine. Habar n-aveam că eram într-un avion care se îndrepta spre China. Un copil cu un nume nou și documente false; un popor devastat de un deceniu de violență; un teritoriu cu granițe distruse prin care un băiețel putea fi trecut fără a fi observat. Viața mea se schimba pentru totdeauna.

La vârsta de patru ani, n-aveam cum să înțeleg complexitatea vieții părinților mei. Ce cunoșteam, totuși, era ura mamei mele. Stând în avion, nu mă puteam gândi decât la faptul că era supărată pe mine. Ce mai făcusem de data asta? Știam că i-am distrus viața mamei mele. Îmi spusese asta. Era mereu mânioasă.

Cu puțin timp înainte să vină străinul la noi, a avut loc un incident pe care nu l-am uitat niciodată. Ne mutaserăm din apartamentul nostru mic din West End într-o casă mare din Edgware, în nord-vestul Londrei. Mie mi se părea uriașă și-mi amintesc că am țipat de încântare, fugind dintr-o cameră în alta. Mama și tata au cumpărat un pat mare și nou, și eu săream pe el, aruncându-mă cu fața înaintea în plapuma de puf. Dintr-odată, mama a intrat val-vârtej în cameră.

— Oprește-te imediat, copil prost ce ești! a strigat ea, dându-mi o palmă peste picioare.

Mergând apoi la masa de toaletă, a luat o oglindă mare de mână și a început să se privească, scoțându-și bărbia în afară, țuguindu-și buzele și aranjându-și genele cum făcea ea de obicei. M-am târât să mă dau repede jos din pat dar, în graba mea, mi-am sprijinit greșit picioarele și am căzut înapoi pe cuvertură. Nu m-am putut abține să nu râd.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, iar s-a dat la mine. Am auzit o lovitură puternică în jurul capului meu, un pocnet asurzitor și vocea pătrunzătoare a mamei, înjurându-mă și blestemându-mă. Capul mi se învârtea din cauza unei dureri bruște și intense.

Îmbălzirea țigului

— Copil idiot, ce ți-am spus eu? Țipa ea înnebunită. Acum uită-te la tine!

A ieșit din cameră, trântind ușa în urma ei. Dintr-un motiv sau altul, nu mă puteam mișca. Oglinda era blocată peste umerii mei și bucați ascuțiți de sticlă mă tăiau pe gât și pe față. Îmi curgea și sânge, și curgea tot mai mult, în timp ce tresăream în agonie, încercând să-mi îndepărtez o bucată de sticlă ascuțită din obraz.

M-am trezit speriat și mi-am dat seama că ne dădeam jos din avion. Unde eram? Am încercat să mă frec la ochi, însă străinul încă mă mai ținea de încheietura mâinii. Voiam să plâng. Auzeam multe cuvinte, însă nu înțelegeam nimic. Oamenii strigau, însă vocile lor erau înalte și ciudate. Teama și confuzia mi-au umplut sufletul. Cine era acest bărbat? Unde m-a adus? Oamenii se grăbeau pe lângă noi cu bagaje, cărucioare și pachete, însă nu semăna cu aeroportul din care plecasem. Aerul era plin de fum de țigară și de alte mirosuri ciudate. Copleșit de amețeală, am început să plâng cu lacrimi mari și cu sughituri.

— Șșș, m-a oprit străinul, strângându-mă și mai tare de mână, până când i-am simțit unghiile intrându-mi în carne.

Plânsul meu a fost repede suprimat în durere și teroare surdă. M-a tras din nou, de această dată scoțându-mă în aerul serii. Desigur, eu nu înțelegeam atunci că mă aflam în China, și cu atât mai puțin că țara aceasta se afla încă în Revoluția Culturală haotică și brutală a lui Mao Zedong; însă un lucru de care mi-am dat seama în timp ce păraseam aeroportul era că mă aflam foarte, foarte departe de casă, de părinți și de tot ce cunoscusem până atunci.

Ca un iepure speriat am privit împrejurul meu, sperând s-o văd pe mama sau pe tata. Oamenii purtau haine ciudate. Mulți strigau, câini lătrau și un om avea niște păsări într-o colivie. Ne-am oprit. Înaintea mea stătea un bărbat cu spatele drept, îmbrăcat într-o haină de mătase neagră, cu manșete largi și guler înalt. Abia în ultimii ani am ajuns să descopăr identitatea acestui om. Numele lui era Cheung Ling Soo. Copil fiind am fost convins să cred că era bunicul meu, deși adevărul se află într-o pânză încălțită de înșelăciune, rușine și ambiție. Cheung Ling Soo fusese un contemporan al bunicilor mei din partea mamei. Un Maestru respectat în Kung Fu, el era un om bogat și influent, iar

TONY ANTHONY

logodna hotărâtă între el și mama mea urma să asigure viitorul familiei într-o perioadă tulbură pentru comunitatea chineză. Însă mama mea era o femeie cu voință proprie. Părinții ei fugiseră de războiul civil din China și ea se născuse și crescuse în Marea Britanie. Ea nu avea nicio dorință de a se întoarce în patria ei – aflată atunci în plină Revoluție Culturală – pentru a intra într-o căsătorie aranjată cu un bărbat mult mai în vârstă. Ba mai mult, s-a întâlnit și s-a căsătorit cu tatăl meu, un italian stabilit la Londra. Unirea lor a făcut ca familia ei să o renege dar, câțiva ani mai târziu, ea urma să se regăsească din nou în ghearele aceluiași aranjament cu Cheung Ling Soo. Abia li se încheiase luna de miere când tatăl meu a început să aibă simptomele unei boli grave. El fusese un inginer de succes și mereu ocupat, însă în primii mei ani de viață această situație s-a schimbat pentru că boala îi distrugea trupul. Până în 1975, părinții mei aveau mari probleme financiare. Scena era pregătită. Eu eram fiul pe care ar fi trebuit să-l aibă Cheung Ling Soo. Acum, într-o afacere care implica o importantă tranzacție financiară, eu i-am fost încredințat spre a mă crește, nu pentru că m-ar fi iubit, ci pentru ca moștenirea Kung Fu să fie dusă mai departe de o nouă generație, sub numele lui. Eu aveam să mă adresez lui cu „Lowsi“, „maestrul“ meu. Însă încă nu venise vremea prezentărilor. N-am schimbat nici un zâmbet. N-am avut parte de nici un bun venit. Am fost luat pe sus cu asprime și așezat în căruța lui trasă de cai și, la o pocnitură din limbă, am pornit-o în noapte.

Pe măsură ce ne îndepărtam de aeroport, puteam să văd umbre ciudate de copaci și animale care se mișcau în toate părțile în semiîntuneric. Eram îngrozit și simțeam că-mi vine rău la stomac din cauza duhului din aer. (Mai târziu am aflat că acesta era mirosul de săpun de lăcrămioare pe care-l folosea bunicul meu. Era des folosit de chinezi, recunoscut pentru proprietățile lui antiseptice, însă parfumul lui odios mi-a provocat întotdeauna greață.) Urma să devină mirosul paranoiei mele.

Călătoria părea că nu se mai termină. Când ne-am oprit în sfârșit, era întuneric beznă. Abia dacă distingeam umbrele din împrejurimi, însă am dedus că un grup de femei stăteau la poartă. Poate că ne așteptau pe noi. Femeile nu m-au plăcut. Mi-am dat seama imediat de lucrul acesta. Cu ce le greșisem? Aceasta m-a făcut să mă gândesc

Îmblânzirea tigruului

din nou la mama mea. Apoi, cu priviri disprețuitoare și cârâit ca de ciori, toate femeile au dispărut, cu excepția uneia. Ea era „Jowmo“, care devenise soția lui Lowsi în locul mamei mele; prin urmare am considerat-o bunica mea.

În casă, am început să tremur de frig. Încă nu vorbise nimeni nimic cu mine. Voiam să-i întreb unde sunt, însă când am încercat să vorbesc, mi s-a răspuns cu un deget pe buze și un „Şşş!“ foarte aspru. Aveam patru ani și eram complet singur, într-o lume ostilă și înspăimântătoare.

Casa era tare ciudată. M-a șocat să văd deodată că un zid întreg se mișcă. Femeia m-a îndemnat să merg la patul din colț. Nu semăna deloc cu patul meu de acasă. Bețe de bambus erau așezate peste o ramă scorjită. A scârțâit când m-am așezat pe pat și la fiecare mișcare îmi ciupea pielea. Cearșaful subțire de muselină abia dacă mă acoperea, dar l-am îndesat bine în jurul umerilor, mi-am ridicat genunchii la piept și am plâns în tăcere până când am adormit. În zilele și săptămânile care au urmat am învățat repede să-mi stăvilesc lacrimile.

Fiecare zi începea foarte devreme, în jurul orei 4 sau 5. Lowsi intra în camera mea și mă bătea cu un băț de bambus peste cap până mă trezeam. În curând, mă ridicam înainte să-i aud pașii. Căutam să fiu cât mai treaz și gata să-l întâmpin. El totuși nu uita să mă lovească. Bătăile lui Lowsi erau brutale. În zilele și săptămânile care au urmat m-am obișnuit cu ele, însă erau mereu greu de suportat. Folosea bețe verzi de bambus, lovindu-mă peste urechi, de multe ori până sângeram. Rareori auzeam vreo explicație sau vreun motiv. Mi-a pus eticheta de „*Gweilo*“, adică „diavol străin“. Considera că este de datoria lui „să scoată ochii rotunzi din mine cu bătaia“.

Duritatea regimului la care mă supuneau Lowsi și Jowmo nu era ceva normal pentru un băiețel. Copiii erau bătuți deseori, dar eu sufeream mai mult decât majoritatea. În China, se crede că băieții aduc noroc și onoare familiei și sunt numiți de multe ori „mici împărați“. Sunt răsfățați și adorați de părinți și, chiar mai mult, de bunici. Problema era că mama mea se căsătorise cu un străin, un italian. Ea pătase onoarea familiei. Se părea că eu eram cel care trebuia să plătească pentru această profanare.

TONY ANTHONY

În fiecare dimineață îl urmam cu credințioșie pe Lowsi afară în curte, unde-și începea exercițiile de dimineață. Timp de mai multe ore tremuram în haina mea subțire de muselină, dar nu îndrăzneam să-mi iau ochii de la el, de frică să nu fiu din nou bătut. Câteodată mă uitam pe furiș la acoperiș și la coamele zidurilor. Erau decorate cu niște sculpturi ciudate care includeau dragoni, un phoenix și un bărbat călare pe o găină, deși majoritatea au fost deteriorate în timpul Revoluției Culturale.

La început, puteam doar să-l privesc pe Lowsi cum făcea acele mișcări ciudate. Mă punea să stau nemișcat și să respir adânc, inspirând pe nas și expirând pe gură. Era atât de plictisitor încât îmi amorțea mintea. După mai multe săptămâni, când am început să-i înțeleg limba, el mi-a explicat că aceste mișcări sunt „Tai Chi“, o disciplină fundamentală pentru stilul Kung Fu.

Mi-am dat seama repede că Lowsi era un Mare Maestru în această străveche artă marțială. El era venerat de întregul sat. De aceea, casa noastră era mai mare decât toate celelalte. Mi se părea că seamănă mai degrabă cu un templu pe vârful unui deal.

Cu timpul, am început să învăț mai multe lucruri despre trecutul lui Lowsi. Era originar din nordul Chinei, dar a fugit în Provincia Guangdong în anii 1930 pentru a scăpa de atrocitățile din timpul invaziei japoneze care s-a extins până în anii 1940. El s-a născut în familia Soo, o familie cu tradiție în practicarea Kung Fu de peste 200 de ani, promovând această tradiție din tată în fiu.

În calitate de călugăr Shaolin, Lowsi, sau „Cheung Ling Soo“ – care era numele lui real, era mândru de moștenirea sa veche de peste 200 de ani. După ce a părăsit templul în care s-a antrenat, a început să-și dezvolte propriile stiluri și să-i învețe și pe alții Kung Fu. Curând a devenit un Mare Maestru, deosebit de onorat. Neavând niciun fiu, era îngrijorat că linia familiei Soo se va întrerupe. Acesta este motivul pentru care am fost adus în China. Din cauza legăturilor cu familia mea, el dorea ca eu să devin ucenicul lui și să mențin astfel moștenirea familiei sale. Poate că din acest motiv aveam să trec prin cele mai extreme metode de antrenament. Fiind pe jumătate „cu ochii rotunzi“, știa că aveam multe de dovedit. În anii care au urmat, Lowsi mi-a revelat secretele și comorile acestei arte străvechi. Urma să devin